

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Пловдив, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Миглена Р. Маркова

Членове: Иван М. Минчев

Силвия Люб. Алексова

при участието на секретаря Анелия Ас. Деведжиева в присъствието на прокурора Светлозар Н. Чераджийски като разглежда докладваното от Силвия Люб. Алексова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300600040 по описа за 2022 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

С Присъда № 260058/03.11.2020 г., постановена по НОХД № 3911/2019 г. по описа на Пловдивския районен съд, XI-ти н.с., подсъдимата А.Д.Г. е призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за това, че в периода началото на 2014 г. до месец юли 2017 г., при условията на продължавано престъпление в гр. Пловдив, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у различни лица и с това на всяко от тях причинила имотна вреда, както следва:

I. В периода от неустановена дата в началото на 2014 г. до месец декември 2014 г. в гр. Пловдив с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Д.К.С. с ЕГН *****, И.Т.М. с ЕГН ***** и Д.И.К. с ЕГН *****, както следва:

1. На неустановена дата в началото на 2014 г., с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Д.К.С., с което на неустановена дата през месец февруари 2014 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 15 600 лв..

2. На неустановена дата в периода от 01.01.2014 г. до 02.11.2014 г., с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у И.Т.М., с което на 02.11.2014 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 13 650 лв.

3. На неустановена дата в периода от 01.12.2014 г. до 16.12.2014 г. с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Д.И.К., с което на 16.12.2014 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 5700 лв.

II. В периода от месец януари 2015 г. до месец октомври 2015 г. в гр. Пловдив с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у К.Г.А. с ЕГН ***** и Г.Т.М. с ЕГН *****, както следва:

1. На неустановена дата в периода от 01.01.2015 г. до 28.05.2015 г., с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у К.Г.А., с което причинила на същия имотна вреда в общ размер на 8000 лв., както следва:

- На 28.05.2015 г. му причинила имотна вреда в размер на 5000 лв.

- На неустановена дата през месец юни 2015 г. му причинила имотна вреда в размер на 3000 лв.

2. На неустановена дата през месец октомври 2015 г., с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у Г.Т.М., с което на неустановена дата през месец октомври 2015 г. причинила на същата имотна вреда в размер на 6675 лв.

III. В периода от месец юли 2016 г. до месец юли 2017 г. в гр. Пловдив с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у М. М. М. с ЕГН *****, К. Г. Д. с ЕГН *****, Г.И.Г. с ЕГН ***** и В.А.К. с ЕГН *****, както следва:

1. На неустановена дата през месец юли 2016 г., с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у М. М. М., с което причинила на същия имотна вреда в общ размер на 14 900 лв., както следва:

- На неустановена дата през месец юли 2016 г. му причинила имотна вреда в размер на 9 900 лв.;

- На 24.08.2016 г. му причинила имотна вреда в размер на 5 000 лв.

2. На неустановена дата през месец септември 2016 г., с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у К.Г.Д., с което през месец декември 2016 г. причинила на същата имотна вреда в размер на 9000 лв.

3. На неустановена дата през месец ноември 2016 г. с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Г.И.Г., с което причинила на същия имотна вреда в общ размер на 13 000 лв., както следва:

- На 21.12.2016 г. му причинила имотна вреда в размер на 6500 лв.

- На 06.01.2017 г. му причинила имотна вреда в размер на 6500 лв.

4. На неустановена дата през месец юни 2017 г. с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у В.А.К., като с това на неустановена дата през месец юли 2017 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 7200 лв.;

като с това им причинила имотни вреди в общ размер на 93 725 лв., като причинените вреди са в големи размери, като на основание чл. 54 от НК, ѝ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК, изпълнението на наложеното наказание е отложено с изпитателен срок от пет години, считано от влизане в сила на

Присъдата.

На основание чл. 304 от НПК, подсъдимата Г. е оправдана по повдигнатото обвинение за това, да е извършила три отделни престъпления при условията на реална съвкупност.

На основание чл. 45 от ЗЗД, подсъдимата е осъдена да заплати:

- На гражданския ищец Д.С., сумата от 15 600 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва от 22.07.2016 г. до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лв.
- На гражданския ищец И.М., сумата от 13 650 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5 вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва от датата на деянието 02.11.2014 г. до окончателно изплащане на сумата, както и направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.
- На гражданския ищец Д.К., сумата от 5700 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва от датата на деянието 16.12.2014 г. до окончателно изплащане на сумата, както и направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв.
- На гражданския ищец Г.М., сумата от 6675 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва от 01.11.2015 г. до окончателно изплащане на сумата.
- На гражданския ищец К.Д., сумата от 9000 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва 01.01.2017 г. до окончателно изплащане на сумата, както и направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лв.
- На гражданския ищец Г.Г., сумата от 13 000 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва от 06.01.2017 г. до окончателно изплащане на сумата.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, подсъдимата Г. е осъдена да заплати в полза на ВСС, по сметка на Районен съд – Пловдив, сумата от 2545 лв.,

представляваща държавна такса върху уважените размери на гражданските искове.

Срещу така постановения съдебен акт, е постъпил протест, с който се твърди, че наложеното на подсъдимата наказание е несправедливо и нормата на чл. 66, ал. 1 от НК не следва да се прилага в настоящия случай. В този смисъл, се прави искане за изменение на първоинстанционната Присъда и постановяване на ефективно изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. Към протеста е постъпило и допълнително изложение, в което се излагат подробни съображения в подкрепа на направеното искане. Твърди се, че районният съд погрешно е приел, че целите на наказанието биха могли да се изпълнят с прилагането на разпоредбата на чл. 66 от НК. Според представителя на държавното обвинение, първият съд не е взел предвид завишената степен на обществената опасност на подсъдимата, изводима от броя на извършените деяния, както и фактът, че подс.

Г. се е възползвала от доверието, което са ѝ гласували пострадалите.

Постъпила е и въззивна жалба от адв. Й.Д. – предходен процесуален представител на подсъдимата, с която се навеждат аргументи за несправедливост на обжалвания съдебен акт и постановяване на същия в разрез със закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Иска се Присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Алтернативно, се иска Присъдата да бъде отменена и да бъде постановена нова – оправдателна.

Постъпила е и въззивна жалба от гражданския ищец и частен обвинител – К. Г. Д., депозирана чрез повереника ѝ – адв. Н.. В жалбата са изложени доводи за явна несправедливост на наложеното на подс. Г. наказание, като се твърди, че същото не е годно да постигне целите на индивидуалната и генералната превенция. Иска се Присъдата да бъде изменена и въззивният съд да постанови ефективно изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“.

В съдебно заседание на 17.03.2022 г. подсъдимата Г. се явява лично и с упълномощения ѝ защитник – адв. Д.. Поддържат подадената въззивна жалба и направените с нея алтернативни искания. Според защитата, в хода на първоинстанционното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, касаещо конституирането на страните по делото. Излагат се аргументи и за неоснователността на внесения от РП – Пловдив протест, като се твърди, че целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК, не биха могли да бъдат изпълнени посредством едно евентуално ефективно изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“. В случай че въззивният съд не уважи искането за отмяна на Присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, се прави искане за потвърждаване на атакувания съдебен акт.

Представителят на Окръжна прокуратура – Пловдив поддържа така внесения протест. Аргументира искането, като акцентира върху броя на деянията, извършени от подсъдимата и продължителността на инкриминирания период. Твърди се висока степен на обществена опасност на

подс. Г. и невъзможност целите на генералната превенция да бъдат изпълнени, чрез приложението на разпоредбата на чл. 66 от НК. Излагат се доводи за неоснователност на депозираната въззивна жалба.

Частните обвинители – М.М., Д.С., Г.М., Г.Г. и гражданският ищец Д.К., заедно с повереника си – адв. Е., се явяват в съдебно заседание. Частните обвинители М., С., М. и Г. се солидаризират със становището на Прокуратурата. Гражданският ищец К., чрез повереника си – адв. Е. не взема становище по основателността, респ. – неоснователността на депозирания протест.

В последната си дума подс. Г. моли съда за справедливост.

Пловдивски окръжен съд, след като обсъди приложените по делото доказателства, съобрази изложените от страните доводи и служебно провери правилността на Присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК, намира следното:

Според настоящия съдебен състав, в хода на първоинстанционното производство не е допуснато твърдяното от защитата съществено нарушение на процесуалните правила. В проведеното на 02.10.2019 г. разпоредително заседание, са конституирани следните страни: Д.С., в качеството му на частен обвинител и граждански ищец; И.М., в качеството му на частен обвинител и граждански ищец; Д.К., в качеството му на граждански ищец; Г.М., в качеството ѝ на частен обвинител и граждански ищец; М.М., в качеството му на частен обвинител; К.Д., в качеството ѝ на частен обвинител и граждански ищец; Г.Г., в качеството му на частен обвинител и граждански ищец; Съдът е оставил без уважение искането на К.А. да бъде конституиран в качеството му на граждански ищец и частен обвинител, както и не е приел предявения от М.М. граждански иск в размер на 15 000 лв., ведно с лихвите. Определението на съда в частта, в която е оставено без уважение искането на К.А. да бъде конституиран като страна в производството е обжалвано пред по-горестоящата инстанция, като с Решение № 1184/30.10.2019 г., постановено по ВНЧД № 1997/2019 г., Пловдивският окръжен съд е потвърдил отказа на съда да конституира К.А. като частен обвинител по делото и е оставил без разглеждане жалбата на същия относно искането му да бъде конституиран като граждански ищец. Съгласно разпоредбите на чл. 77, ал. 3 и на чл. 85, ал. 3 от НПК, молбите за участие в съдебното производство като частен обвинител и граждански ищец, се предявяват най-късно до започване на разпоредителното заседание пред първоинстанционния съд. В конкретния случай, молбите на конституираните като частни обвинители и граждански ищци лица, са предявени своевременно, преди даване ход на разпоредителното заседание, поради което и настоящият съдебен състав не съзира допуснато нарушение, основание за отмяна на Присъдата и връщане делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, или каквото и да е друго нарушение, било то и несъществено, касаещо процедурата по конституиране на страни в протеклото първоинстанционно производство.

Производството пред първа инстанция е протекло по реда на глава

XXVII от НПК, в частност по чл. 371, т. 1 от НПК, като е одобрено да не се разпитват свидетелите – М.М., Д.С., И.М., Г.М., К.Д., Г.Г., К.А., В.К., С.Н., Е.К., Н.Г., Н.Д., М.А., А.П., Р.В. и М.Т.-К..

За да постанови присъдата си, Пловдивският районен съд е възприел за установена по несъмнен и категоричен начин следната фактическа обстановка:

Подсъдимата А.Д.Г., с ЕГН *****, е родена на ***** г. в гр. Пловдив, ***, българска гражданка, омъжена, с висше образование, едноличен собственик на капитала на „Най Консулт“ ЕООД, неосъждана, с адрес: *****.

Подс. Г. била ***** по образование и чрез управляваното и представлявано от нея дружество „Най Консулт“ ЕООД, извършвала услуги и консултации във връзка с пенсионно, социално и здравно осигуряване, с което тя била запозната и имала опит. Предоставяните пенсионни услуги се изразявали в запознаване с документи за притежаван от съответния клиент осигурителен стаж, изчисляване на този стаж, предприемане на действия за осъществяване на предпоставките за пенсиониране, комплектуване на документите и внасянето им в Националния осигурителен институт за отпускане на пенсия на лицето, ползващо услугите ѝ. За посочените услуги, обичайно взимала хонорар в диапазона от 30 до 100 лв. за лице. Практиката ѝ била да сключва договорите с клиентите си в устна форма, т.е. да не се изготвя писмен документ. Офисът на дружеството, където било и работното място на подсъдимата, се намирал в гр. Пловдив на ул. „*****“ №**.

В началото на 2014 г. подс. Г. решила да си набави парични средства в по-голям размер от обичайния ѝ хонорар от някои от клиентите, които я посещавали във връзка с предоставяните от нея пенсионни и осигурителни услуги, като взела решение да ги въведе в заблуждение и да използва вече създаденото у тях заблуждение.

С.Н. работела като ***** и през 2013 г. се запознала с подсъдимата по повод работата ѝ, като съм онзи момент я познавала като „С.“. Подс. Г. ѝ се представила като служител на НОИ – Пловдив. Дала ѝ визитка на офис, който се занимавал с пенсионни услуги, като ѝ казала, че е неин и може да праща хора, които имат нужда. Затова и Н. пращала клиенти на Г.. В началото на 2014 г. в разговор с неин семеен приятел – пострадалият Д.С., станало въпрос за пенсиониране и пенсионни услуги. Н. му препоръчала дружеството на подсъдимата Г., което да се занимае с това. С. дал на Н. всички документи за притежавания от него трудов и осигурителен стаж и я помолил да пита подсъдимата, дали може да изчисли стажа и размера на бъдещата му пенсия. Н. занесла предадените ѝ документи на подсъдимата в офиса ѝ в гр. Пловдив на ул. „*****“ №**. Това били УП-30 от „Витамина“ гр. Стамболийски, трудова книжка, издадена от „БКС“ гр. Стамболийски, трудова книжка, издадена от „Арис Инженеринг“, УП от „Солак-77“ с. Мулдава, военна книжка. Няколко дни по-късно, с Н. се свързала подсъдимата, като ѝ казала, че е готова с изчисленията. Н. отишла в офиса на Г., където тя ѝ казала да предаде на С., че след направени изчисления установила, че на същия не му

достигал осигурителен стаж за да се пенсионира. Все пак ѝ казала, че С. може да се пенсионира. Дала ѝ бележка, която да предаде на него. На бележката подсъдимата записала че за да получи пенсия от 300 лв., С. трябвало да даде сумата от 10 500 лв., с които да му се закупи недостигащият стаж. За да получи пенсия от 400 лв., трябвало да даде сумата от 12 500 лв., с които да му се закупи недостигащият стаж, а за да получи пенсия от 500 лв., да даде сумата от 15 600 лв., с които да му закупи недостигащият стаж. Подсъдимата Г. казала на Н. да предаде на С. да не се притеснява, защото закупуването на стажа било легално, нямало нищо нередно в това.

С.Н. предала казаното и бележката на пострадалия С.. Същият повярвал на уверенията на А.Г., отправени към него чрез Н., че действително ще се закупи недостигащият и необходим за пенсионирането му стаж. Решил да даде на подсъдимата сумата от 15 600 лв., които вярвал, че дава за закупуване на осигурителен стаж. Около 20.02.2014 г., предал на близката си Н. посочената сума, която от своя страна, следвало да я предаде на подсъдимата. Н. от своя страна, занесла парите на подсъдимата и ѝ ги предала лично, като подсъдимата Г. ги взела. При предаването на паричната сума, не присъствали други лица, а подсъдимата не издала документ за получаването ѝ.

Подсъдимата Г. нямала намерение с така дадената ѝ от името на С. сума, да закупува какъвто и да било недостигащ стаж във връзка с пенсионирането му и не предприела действия за закупуване на такъв, а задържала сумата от 15 600 лв. за себе си.

Документите за пенсиониране на С., които били предоставени на подсъдимата, били входирани на 07.10.2014 г. от неустановено по делото лице в НОИ – София, откъдето с Разпореждане от 28.10.2014 г. му била отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, пожизнено. Така отпуснатата на Д.С. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, не била във връзка с чл. 9а от КСО, съгласно който, може да бъде закупен недостигащ осигурителен стаж при пенсиониране, съобразно спецификите на ал. 1 и ал. 2 от същия член.

Г. дала на Н. разпореждането на НОИ – София, с което на С. била отпусната пенсия, както и ѝ предала документите, удостоверяващи осигурителния му стаж, въз основа на които му била отпусната пенсията. От своя страна, Н. ги предала на С., който спокоен, че вече е пенсионер и убеден, че с дадената от него на Г. сума в размер на 15 600 лв., действително е бил закупен недостигащ му за пенсиониране стаж, прибрал същите без да ги разгледа.

След отпускането на лична пенсия на С., била извършена проверка от длъжностното лице при НОИ – София на представените в тази връзка документи, удостоверяващи годините му осигурителен стаж. По време на същата, след получена информация от посочените в документите за пенсиониране на С. работодатели/осигурители, възникнали съмнения, че някои от така представените документи били нередовни /неистински/, липсвали данни за лицето при осигурителя, поради което стажът от същите не следвало да се зачита. С Разпореждане от 28.10.2016 г. на НОИ – София,

разпореждането, с което първоначално била отпусната пенсия на Д.С., било отменено. Поради недостатъчен стаж и ненавършена възраст, пенсията му била спряна, а надвзетата сума за периода от 07.10.2014 г. до 31.10.2016 г., в размер на 13 400 лв., следвало да бъде възстановена от него по сметка на ТП на НОИ – София.

През октомври 2016 г. пострадалият С. бил извикан в отдел „Икономическа полиция“ към ОДМВР – Пловдив, във връзка с подаването на документите му за пенсиониране. След като си тръгнал, С. прегледал върнатите му след отпускане на пенсията документи от подсъдимата Г. и установил, че в същите бил отразен осигурителен стаж, който не отговарял на действителния му такъв. Останал много учуден от това. Разбрал още, че се води да живее на адрес в гр. София, което не отговаряло на истината, тъй като той никога не е имал адрес там. Приблизително по същото време, получил и уведомление от НОИ – София, че пенсията му е спряна. Затова лично отишъл до офиса на подсъдимата, където за първи път я видял. Запознал се лично с нея и съпруга ѝ Л.. Подсъдимата му обяснила, че тя ще обжалва писмото от НОИ – София, а самият С. уверила да не се притеснява. След тази среща пострадалият С. всяка седмица посещавал офиса на Г., като тя и съпругът ѝ винаги го успокоявали, че са предприели процедура по обжалване. В края на месец април 2017 г. С. получил и писмо, с което се уведомявал каква сума има за връщане. Веднага след получаването му, той отишъл отново в офиса на подсъдимата, но последната не успяла да му даде категоричен отговор какво се е случило. Казала само, че, щом има такова писмо, парите трябва да се върнат. Тогава той поискал обратно парите си, но подсъдимата и съпругът ѝ отговорили, че нямат такава наличност. На 02.05.2017 г. С. внесъл по сметка на НОИ – София сумата от 15 700 лв. и отново посетил офиса на подсъдимата, където открил единствено съпруга ѝ. С. продължил да си иска обратно парите, но Л. му отговорил, че нямат пари към онзи момент и чакал да му бъдат изпратени от „началника“ в гр. София.

С протокол за доброволно предаване от 12.05.2017 г. пострадалият С. предал по настоящото наказателно производство всички върнати му от подсъдимата Г. документи в оригинал. Същите били отделени от настоящото наказателно производство в ново такова, което се води за престъпление по чл. 308, ал. 1 от НК.

На неустановена дата в периода от началото на 2014 г. до 02.11.2014 г., пострадалият И.М. се снабдил с всички необходими му документи за подаване на заявление за пенсиониране. През май месец същата година, видял табела на офиса на „Най Консулт“ ЕООД в гр. Пловдив на ул. „*****“ №**, на която пишело, че там се извършват пенсионни услуги и влязъл в същия. Там била подсъдимата Г., с която пострадалият се запознал и запомнил като С.. М. ѝ споделил за повода за консултация, като тя му обяснила какви документи трябва да си набави, след което да ѝ ги занесе. За предоставената консултация и за това, че ще разгледа документите му, Г. му поискала сумата от 30 лв., които М. веднага ѝ дал. След като се снабдил с необходимите документи, на неустановена дата в същия период, пострадалият ги занесъл на подсъдимата в посочения ѝ офиса на

дружеството. Известно време след това, след като разгледала документите във връзка с пенсионирането му, подсъдимата установила, че не му достигали години осигурителен стаж, които трябвало да бъдат закупени, за което уведомила лично пострадалия М.. Не конкретизирала колко точно стаж не му достигал. Казала му още, че ако иска да получава пенсия в размер на 200 лв., трябва да внесе сума в размер на 9000 лв., а ако иска пенсия в размер на 400 лв. – сума в размер на 13 650 лв. Уточнила, че тези пари ще си ги възвърне след три години. Казала му също така, че тя щяла да закупи стажа с предадените ѝ пари. М. изцяло се доверил на думите на подсъдимата и не поставил под никакво съмнение заявеното от нея, като се съгласил да ѝ даде парите, за да му закупи стаж. Дори подсъдимата Г. издала касова бележка за сумата от 13 650 лв., която дала на М. на същата тази среща. В бележката били изписани месеците, за които трябвало да се платят парите и общата им стойност на 13 650 лв. На М. отнело известно време да набави посочената по-горе сума и на 02.11.2014 г. предал лично на подсъдимата А.Г. сумата от 13 650 лв., с която последната трябвало да закупи недостигащия му според нея стаж, съгласно уговорката помежду им. Г. уверила М., че най-късно до месец май 2015 г. щяла да му бъде отпусната пенсия. За всички разговори по отпускане на пенсията му пострадалият разговарял единствено и само с подсъдимата Г..

Подсъдимата нямала намерение с така дадената ѝ от И.М. сума да закупува недостигащ стаж във връзка с пенсионирането на същия, съответно не предприела действия за подаване на заявление до НОИ за отпускане на лична пенсия на пострадалия, респ. действия за закупуване на стаж. Сумата от 13 650 лв. тя задържала за себе си.

Съгласно обещаното от Г., пострадалият очаквал да му бъде отпусната пенсия, която обаче така и не получавал. Затова през месец май 2015 г., М. ѝ се обадил и я попитал защо още не му е отпусната пенсия. Тя го уверила, че всеки момент това ще се случи и да не се притеснява. Многократно след това, М. ѝ звънял, но подсъдимата не му вдигала, когато ѝ се обаждал от неговия личен номер. Ходил дори в офиса ѝ, но така и не я открил. Когато ѝ звънял от друг телефонен номер му обяснявала, че всичко с процедурата по пенсионирането му било наред, но трябвало да изчака още, защото се правела проверка. Веднъж дори му споделила, че е ходила да му оправя стажа, тъй като бил объркан. М. започнал да се усъмнява, дали подсъдимата не го лъже, защото минавало доста време и не получил парите си обратно. Същевременно Г. така и не извършила никакви действия съобразно договореното.

На 18.10.2016 г. отново посетил офиса на подсъдимата, за да си подаде документите, и тя му казала, че до месец, ще получи пенсия. След като минал този месец на М. отново не му било изпратено никакво уведомление от НОИ и не му била отпусната пенсия.

При посещенията си в офиса М. изисквал от подсъдимата входящ номер на заявлението му за отпускане на пенсия, но от офиса му било съобщавано, че не работят в гр. Пловдив, а в гр. София и съответно документите му са там. Пострадалият никога не притежавал адресна регистрация в гр. София и не е живял там.

По повод на взаимоотношенията им, пострадалият М. не упълномощил нито подсъдимата, нито което и да е било друго лице от офиса ѝ.

В началото на 2014 г. пострадалият Д.К. решил, че иска да се пенсионира. Разговарял със свой познат, който го изпратил в офис на ул. „*****“ в гр. Пловдив. В крайна сметка през април-май 2014 г. посетил офиса на „Най Консулт“ ЕООД в гр. Пловдив, ул. „*****“ №**, като носел със себе си документи, касаещи трудовия му и осигурителен стаж във връзка с бъдещото му пенсиониране. На адреса видял афиширано името на дружеството и на подсъдимата А.Г.. Посрещнала го тя. К. ѝ оставил документите, като същата му казала, че не му достигат шест години стаж. Поинтересувал се дали могат да бъдат заплатени, като Г. поискала да остави документите при нея. След около месец по-късно пострадалият отново посетил офиса на подсъдимата. Разбрал, че няма да може да закупи стаж, а трябва да се върне към края на годината, когато вече щял да може да го стори, защото ще са останали пет години. В началото на октомври 2014 г. К. отново посетил офиса на подсъдимата и оставил документите си за проверка и изчисляване колко стаж може да се закупи и на каква стойност. Известно време след това позвънил на подсъдимата, която му казала да дойде в офиса ѝ на 15.12.2014 г. На същата дата той посетил офиса на Г.. Тя му казала, че видно от предоставените ѝ от него документи, действително не му достигали пет години осигурителен стаж. Според нейните думи, трябвало да внесе сумата от 5700 лв. за закупуването на този недостигащ стаж, но не успяла да му каже какъв ще е размерът на пенсията, която евентуално ще му бъде отпусната. Отделно от посочената сума, подсъдимата му казала, че нейният хонорар за услугата е 300 лв. К. изцяло ѝ се доверил и на следващия ден – 16.12.2014 г. в офиса на „Най Консулт“ ЕООД в гр. Пловдив на посочения адрес, К. дал на подсъдимата Г. сумата от 6000 лв. – 5700 лв. за закупуването на пет години осигурителен стаж и 300 лв. хонорар и УП, което предварително взел от съпругата си. Подсъдимата го убедила, че е най-добре тя да внесе парите и не е необходимо той да я придружава. Не споделила причините за това, но изтъкнала, че те двамата трябва да си имат доверие. К. се опасявал да не стане проблем така, като подсъдимата отново изтъкнала като аргумент доверието помежду им и предишен неин опит, при който, когато я придружавал някой, от държавната служба я питали „Тоя какъв ти е“ и затова било най-добре тя сама да ги внесе. За предадените суми не издавала бележка или разписка, като се оправдала, че кочанът ѝ бил свършил. На предаването им пострадалият бил сам. К. повярвал на твърденията на Г., че посочената сума тя ще внесе в НАП за закупуване на недостигащ осигурителен стаж във връзка с отпускането на пенсията му. Не разписал пълномощно на подсъдимата за извършване на действия от негово име.

А.Г. не възнамерявала с така дадената ѝ от Д.К. сума да закупува недостигащ стаж във връзка с пенсионирането му. Не предприела действия за подаване на заявление до НОИ за отпускане на лична пенсия, респ. действия за закупуване на стаж. Сумата от 5700 лв. тя задържала за себе си.

Приблизително три месеца по-късно, около март 2015 г., пострадалият решил да се поинтересува какво се случва с отпускането на пенсията му.

Посетил офиса на подсъдимата, която му съобщила, че е рано да му се отпусне пенсия, защото имало много хора и тази дейност се забавяла. През месец май 2015 г. К. отново решил да провери докъде е стигнала процедурата по пенсионирането му. Посетил офиса на Г. и я попитал за това. Тя му казала, че до месец и половина ще започне да получава пенсия. Споделила му също така, че документите му са в гр. София. Пак оправдала забавянето с множеството хора, които да депозирали документите си. Тъй като това не се случило, след известно време, около 15 юли 2015 г., К. заедно със съпругата си – Е.К., посетили отново офиса на А.Г. и поискали тя да им даде входящия номер на заявлението за отпускане на пенсия на Д.К., даден ѝ от НОИ. Тя реагирала остро, като им казала, че не държи номерата и документите за пенсиониране при нея в офиса, а в дома си. Те поискали по-късно да им изпрати на съобщение /SMS/ входящия номер, даден ѝ от НОИ. На следващия ден подсъдимата изпратила такова съобщение с текст „№ МП-15810/02.02.2015 г.“.

През месец август 2015 г. К. направил справка в ТП на НОИ-Пловдив по изпратения му от подсъдимата вх. № МП-15810/02.02.2015 г. Служител на териториалното поделение му казал, че такъв входящ номер не съществува, нямало входирани документи за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст за Д.И.К. изобщо. Разбирайки това, в края на м. септември – началото на м. октомври 2015 г., К. отишъл в офиса на Г. и я попитал какво става. Последната се ядосала, споделила набързо, че има право на пенсия, няма проблеми, но са се забавили нещата, защото в София не стават лесно, и казала на съпруга си Л. Л. да му обясни. Същият уверил пострадалия, че документите били внесени в гр. София лично от него и до два-три месеца щели да му отпуснат пенсия.

К. изчакал известно време и в началото на месец декември 2015 г. отново посетил подсъдимата А.Г. в офиса ѝ и я попитал защо все още не му е отпусната пенсия. Тя започнала да го убеждава, че всичко било наред, че имал право на пенсия, че останало съвсем малко да почака. Поискал си парите обратно, ако подсъдимата нямало да го пенсионира. Тя го успокоила и му отвърнала да изчака малко, защото нещата ще се уредят. Споделила, че документите му са в гр. София, защото тя така практикувала и имало някакъв проблем с колежките с териториалното поделение в гр. Пловдив. След това посещение, К. още няколко пъти ходил до офиса на Г., като за последно това се случило през месец март 2016 г. Подсъдимата винаги го уверявала, че всеки момент ще получи пенсия. В едно от последните си посещения пострадалият поискал документ от подсъдимата, че ѝ е предал посочената по-горе сума и си иска обратно документите за пенсиониране. В тази ситуация съпругът на подсъдимата, Л. Л., предложил той му издаде бележка от негово име, че са предадени пари. Така и се случило, тъй като не дал на Г. да напише такава бележка. Срещу Л.Л. било образувано от пострадалия К. гражданско дело № 14451/2017 г. по описа на Районен съд Пловдив за сумата от 6000 лв., чийто изход бил уважаване на исковата му претенция.

На неустановена дата в началото на 2015 г. пострадалият К.Г.А. случайно видял офиса на „Най Консулт“ ЕООД в гр. Пловдив на ул.

„*****“ №**. Тъй като работил I категория дълги години, искал да разбере дали може да се пенсионира. В офиса го посрещнала лично подсъдимата А.Г. и му обяснила, че първо трябвало да ѝ занесе документите си, като след разглеждането им щяла да му каже дали отговарял на изискванията за отпускане на пенсия. След около 5-6 дни А. занесъл на Г. всички документи за стажа си, с които разполагал – 2бр. трудови книжки, 1 бр. военна книжка, УП-3 от „Електромонтаж и строителство инженеринг“ ООД гр. Пловдив и 2 бр. УП-3 от „ЕВН България Електроразпределение“ ЕАД. След първото си посещение пострадалият неколккратно посещавал офиса на подсъдимата, като предоставял допълнителни документи и в повечето случаи като се интересувал до къде е стигнала работата ѝ, тя му отговаряла, че оправя документите.

При едно от поредните му посещения в офиса на „Най Консулт“ ЕООД, Г. казала на А., че, след като прегледала документите му, установила, че той трябвало да ѝ даде сумата от 8000 лв., с която да му оправи пенсията, които тя от своя страна да даде на неин познат от гр. София, който да ги внесе в НАП за закупуване на недостигащия му стаж. Споделила, че предаването на тази сума можело да стане на два пъти. А. не се усъмнил в думите на подсъдимата и повярвал, че със сумата от 8000 лв. действително ще бъде закупен стаж във връзка с пенсионирането му. На 28.05.2015 г. в офиса на „Най Консулт“ ЕООД К.А. предал лично на подсъдимата Г. сумата от 5000 лв., като това станало в присъствието на жената, с която живеел на съпругески начала – Н.Г.. За предаването на паричната сума, подсъдимата не издала разписка или бележка. На неустановена дата през месец юни 2015 г., отново в офиса на дружество и в присъствието на Г., А. предал и остатъка от първоначално уговореното - сумата от 3000 лв. на съпруга на подсъдимата – Л.Л..

А.Г. не възнамерявала с така дадената ѝ от А. сума да закупува недостигащ стаж във връзка с пенсионирането му и не предприела действия в тази насока, а сумата от 8000 лв. задържала за себе си.

Няколко дни след предаването на втората част от сумата пострадалият отишъл при Г. и я попитал какво се случва с документите му. Тя му казала, че същите са входирани в гр. София и след около 4 месеца щял да получи пенсия, а тя лично щяла да му предаде разпореждането за отпускане на пенсия. А. изчакавал, но така и не получил пенсия или разпореждане. През септември 2015 г. му се обадил съпругът на Г., Л.Л., и му казал, че поради възникнал проблем с документите му за пенсиониране, трябвало спешно А. да отиде с него и да изтегли документите си от НОИ – София, където били внесени. На следващия ден двамата отишли в гр. София. Там се срещнали с мъж, който Л.Л. му представил за служител на ДАНС. Същият завел А. в НОИ – София, където две непознати за последния жени, (неносещи легитимиращи ги баджове) му дали да попълни молба за изтегляне на документите, които били входирани в НОИ – София във връзка с пенсионирането му. Той я попълнил, а след това му предали 2 бр. трудови книжки, 1 бр. военна книжка, както и документи, които били на починалата му жена – решение на ТЕЛК, разпореждане за отпускане на нейната пенсия,

нейната трудова книжка и акт за смърт. К.А. и съпругът на подсъдимата Л.Л. тръгнали обратно за гр. Пловдив. По време на пътуването, Л. му казал, че след около месец отново ще внесат документите му за пенсиониране в НОИ – София, поради което А. трябвало да му ги остави, което последният направил. Преди да му ги даде, А. погледнал същите, при което му направило впечатление, че в трудовата му книжка имало нанесен стаж, заверен с печат от мина „Малина“, където той никога не бил работил. След като се върнали в гр. Пловдив, А. попитал подсъдимата за това, което видял в трудовата си книжка, на което тя му отговорила, че не бил видял добре и не бил прочел правилно.

След тази среща, пострадалият многократно посещавал офиса на подсъдимата, като търсел информация кога ще бъде пенсиониран, но пенсия така и не му била отпусната. Всичко това го накарало през януари-февруари 2017 г. чрез негови познати да направи справка в НОИ – София. Разбрал, че след изтеглянето на документите му за пенсия от самия него, същите не били входирани отново. Разбрал от справката, че бил отбелязан с адресна регистрация в гр. София, въпреки че никога не е живял там. След като разбрал това, отишъл в офиса на подсъдимата и разговарял с нея по тази тема. Тя му отвърнала, че регистрацията му е в гр. София, защото там се получавали документи за него и продължавала да твърди, че документите му са внесени в София и ще си получи пенсия. Няколко пъти след това пострадалият А. посещавал офиса на дружеството и искал да му бъдат върнати документите, но това така и не се случило. Затова, той сигнализирал на органите на реда.

На неустановена дата през месец октомври 2015 г., пострадалата Г.М. посетила офиса на „Най консулт“ ЕООД в гр. Пловдив, ул. „*****“ №**, тъй като искала да ѝ бъдат подготвени документите за пенсиониране. Там се запознала с подсъдимата А.Г. и ѝ казала по какъв повод посещава офиса ѝ. Последната ѝ обяснила, че ще ѝ извърши услугата – разглеждане на документи за пенсиониране, за което М. ѝ заплатила такса в размер на 45 лв. Предала на подсъдимата следните документи, удостоверяващи трудовия ѝ и осигурителен стаж: трудова книжка № 60, издадена през м. май 1978 г. от гр. Стара Загора; осигурителни книжки, издадени от ЕТ „Матекс – М.М.“, „Оптекс“ АД и ЕТ „Гранимат – Г.М.“; няколко удостоверения УП-2 и УП-3 /от СЕТРД гр. Стара Загора, от СЕТРД гр. Пловдив, от Областна администрация гр. Пловдив/; копия от актове за раждане на двете ѝ деца.

След като разгледала така представените ѝ документи, подсъдимата Г. установила и заявила на М., че не ѝ достигали 4 години и 1 месец трудов стаж, за да се пенсионира. Обяснила ѝ, че съгласно действащото законодателство, тя можела да закупи този недостигащ стаж, тъй като през периода 1973 г. – 1978 г. е била студентка. Предложила ѝ да извърши тази услуга. Убедила я, че сумата за закупуването на стажа е 6 675 лв., след което ще ѝ бъде издадено УП-16 от НОИ за този стаж. М. повярвала на Г. и не се усъмнила, че действително горепосочената сума ще постъпи за закупуване на недостигащ ѝ за пенсиониране стаж. Решила да даде ѝ поисканата сума. В тази връзка, на неустановена дата през месец октомври 2015 г. М. посетила

офиса на „Най Консулт“ ЕООД и в присъствието на съпруга си – М.М., предала на подсъдимата сумата от 6 675 лв.

Г. успяла да убеди пострадалата М., че е по-добре документите ѝ за пенсиониране да бъдат внесени в НОИ София, защото там обработката им ставала по-бързо. Предложила ѝ да бъде изготвено пълномощно на името на съпруга на подсъдимата – Л.Л., и да бъде регистрирана на посочения от тях адрес в гр. София. М. се съгласила и подписала пред нотариус такова пълномощно.

А.Г. не възнамерявала с така дадената ѝ сума да закупува недостигащ стаж във връзка с пенсионирането на пострадалата М.. Не предприела никакви действия в тази връзка, а сумата от 6 675 лв. Г. задържала за себе си.

През месец април 2016 г. с разпореждане на ТП на НОИ София от 25.11.2016 г., на М. била отпусната пенсия в размер около 450 лв. Това я навело на мисълта, че всичко е наред и Г. е изпълнила ангажимента си към нея.

Така отпуснатата на М. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, не била във връзка с чл. 9а от КСО, съгласно който може да бъде закупен недостигащ осигурителен стаж при пенсиониране, съобразно спецификите на ал. 1 и ал. 2 от същия член.

След отпускането на лична пенсия, на М. била извършена проверка от длъжностното лице при НОИ – София на представените документи, удостоверяващи годините осигурителен стаж на Г.М.. По време на същата, след получена информация от посочените в документите за пенсиониране на М. работодатели, /осигурители/ възникнали съмнения, че някои от така представените документи били нередовни /неистински/, поради което стажът от същите не следвало да се зачита. С Разпореждане от 25.11.2016 г. на НОИ – София било отменено разпореждането, с което първоначално била отпусната пенсия на М., поради недостатъчен осигурителен стаж. Пенсията ѝ била спряна. Надвзетата сума от пенсия следвало да бъде възстановена от нея по сметка на ТП на НОИ – София.

След спирането на пенсията ѝ, Г.М. посетила подсъдимата и я попитала за причината довела до това спиране. Отговорът ѝ бил, че най-вероятно някой близък е направил донос и съответно се проверявала достоверността му, но нямало за какво да се притеснява и най-много до месец-два въпросът щял да се реши.

През месец март 2017 г. съпругът на М. – М.М. отишъл до ТП на НОИ-София град, за да провери какво е довело до спирането на пенсията на жена му. Служител на НОИ – София му обяснил, че пенсията била спряна, тъй като не се признавал стажът на М., положен в „Преспа“ – Лъки. М. бил изненадан от наученото, тъй като съпругата му никога не била работила в посоченото предприятие. Няколко дни след това, двамата отишли в НОИ – София, но не получили повече информация по случая. Тогава М. решила да отиде в ТП на НОИ – Пловдив. Обяснила на служителя, който я приел, кога и къде била работила. След извършена справка, М. разбрала, че в пенсионното ѝ досие имало „фалшифицирани“ документи за пенсиониране и трудов стаж; че не

били представени документите, които тя била представила на Г.; че липсва УП-16 за платен студентски стаж; че ѝ бил отразен стаж в предприятия, в които никога не била работила; че ѝ бил „фалшифициран“ стаж за периода, когато е била студентка; че не ѝ била внесена оригиналната първа трудова книжка, издадена от „СЕТРД“ гр. Стара Загора през м. май 1978 г.; че имала „изфабрикуван“ стаж в предприятие „Преспа“ – Лъки за период, когато била работила като главен специалист в Областна администрация гр. Пловдив. Всичко това било направено от неустановено лице без нейното знание и съгласие.

От Л.Л. пострадалата получила обратно трудова книжка № 60, удостоверение УП-2 от СТРД гр. Пловдив и от Областна администрация гр. Пловдив.

През месец юли 2016 г. съпругът на пострадалата М., М.М. решил и той да ползва услугите на подсъдимата във връзка с пенсионирането си, която да разгледа и внесе документите му за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Посетил офиса на „Най консулт“ ЕООД в гр. Пловдив, ул. „*****“ №** и ѝ предал за разглеждане всички документи, които притежавал до момента за трудовия си и осигурителен стаж. Няколко дни след това, отишъл в офиса на подсъдимата. Същата му обяснила, че тъй като имал стаж от първа и втора категория труд, той можел да се пенсионира при положение, че си закупи недостигащ му стаж от 5 години за времето, през което е бил студент в гр. Варна и да му бъде издадено УП-16, което щяло да му струва около 8900 лв. Освен това, трябвало да му бъдат заплатени осигурителни вноски за минали периоди, за които нямало данни в НАП и НОИ да са платени. Казала му, че тя ще внесе парите както за закупуването на стажа, така и за осигурителните вноски, като за целта той трябвало да ѝ даде сумата от общо 15 000 лв., от които 8900 лв. щяла да внесе за закупуване на 5 години стаж, а останалите щяла да внесе за плащане на дължими и неплатени осигурителни вноски на пострадалия М.М.. Той не се усъмнил в думите на А.Г. и повярвал, че посочените по-горе суми ще бъдат внесени от нея по предназначение.

На неустановена дата, в края на месец юли 2016 г., пострадалият М., заедно със съпругата си Г.М., посетил офиса на „Най Консулт“ ЕООД. Лично на ръка, предал на подсъдимата Г. сумата от 9 900 лв. (включваща 6000 лв. и равностойността на 2000 евро в лева – 3900 лв.) във връзка с уговорката им. Няколко седмици по-късно, на 24.08.2016 г., М. занесъл на подсъдимата и сумата от 5000 лв. Свидетел на предаването била отново Г.М.. Така общият размер на предадената от него на А.Г. парична сума станал 14 900 лв. Предоставил ѝ още удостоверение за настоящ адрес в гр. София, както и удостоверение за лична банкова сметка.

М. зачакал отпускането на пенсия. Това обаче така и не се случило. Подсъдимата А.Г. изначално нямала никакво намерение с така дадената ѝ от М. сума да закупува недостигащ стаж във връзка с пенсионирането му и да прави плащания за дължими от него осигурителни вноски, за които нямало данни в НАП и НОИ да са платени. Респективно, не предприела абсолютно никакви действия както в тази връзка, така и във връзка с подаване на

заявление за отпускане на пенсия на М. в ТП на НОИ. Сумата от 14 900 лв. тя задържала за себе си.

Междувременно, настъпили събитията с пострадалата М. с личното участие на М.М.. Затова той разбрал, че е измамен и решил да си изиска обратно документите и парите, които е дал. Посещавал многократно офиса на дружеството на подсъдимата и едва на 27.04.2017 г., късно вечерта, документите му, с изключение на военна му книжка, му били върнати от Л.Л.. След всичко това, пострадалият разбрал, че няма необходимия стаж и не може да се пенсионира. Така и не му била отпусната пенсия.

Пострадалата К.Д. към 2016 г. работела в Република Гърция. През месец септември на същата година тя си дошла в България. Искала да подаде документи за пенсионирането си. Знаела обаче, че не ѝ достигат няколко години стаж. На неустановена дата в края на месец септември 2016 г., Д. посетила офиса на „Най консулт“ ЕООД в гр. Пловдив на ул. „*****“ №**, където разбрала, че подготвят и подават документи за пенсиониране на граждани. В офиса заварила и се запознала с подсъдимата А.Г.. Д. ѝ казала, че имала 6 години и 10 месеца осигурителен стаж и я попитала дали може да предприеме действия по закупуване на недостигащия ѝ стаж, за да се пенсионира. Подсъдимата ѝ отвърнала, че имала човек за това нещо. Казала ѝ също така, да занесе всички документи, с които разполага, във връзка с притежавания от нея осигурителен стаж. На неустановена дата през месец септември 2016 г. Д. занесла на Г. документите си. След като ги разгледала, последната ѝ казала, че, за да се пенсионира, трябвало да закупи около 6 години стаж. Закупуването на този стаж щяло да струва 9000 лв. Казала ѝ, че документите ще бъдат подадени в НОИ –София. Подсъдимата изпратила Д. до нотариус за изготвянето на пълномощно, за да може Г. да движи нещата. Такова било съставено, заверено и предадено от пострадалата на подсъдимата.

Д. повярвала на подсъдимата, че посочената сума ще бъде внесена от последната по предназначение и не се усъмнила в думите ѝ и в намеренията ѝ.

Тъй като Д. трябвало да замине за Гърция, тя упълномощила и сина си – Н.Д. да я представлява във връзка с процедурата по пенсионирането ѝ. Обяснила на сина си, че трябва да занесе горепосочената сума на А.Г., с която се били разбрали последната да закупи недостигащия за пенсионирането ѝ осигурителен стаж. На неустановена дата в началото на месец декември 2016 г., Н.Д. предал на подсъдимата сумата от 9000 лв. На предаването присъствала и съпругата му – М.А.. Подсъдимата лично приела парите и не ги преброила под предлог, че трябва да си имат доверие. Споделила още, че до четири месеца пенсията на Д. ще бъде отпусната със задна дата.

А.Г. изначално нямала никакво намерение с така дадената ѝ сума да закупува недостигащ стаж във връзка с пенсионирането на К.Д.. Сумата задържала за себе си.

След изтичане на четири месеца, понеже пенсия не била отпусната, Д. и Д. многократно разговаряли по телефон с подсъдимата Г.. Всеки път тя ги

убеждавала настойчиво, че трябвало да се изчака.

Д. решил да направи справка по телефон в НОИ – София по повод на отпускането на пенсия на майка му. Съобщили му, че от името на майка му нямало при тях входирани документи за пенсиониране, респ. за закупуване на осигурителен стаж. През месец септември 2017 г. Д. се върнала в страната и заедно със синът ѝ отишли да направят справка и в ТП на НОИ – Пловдив. Установили, че и там не била предприета процедура за пенсиониране, не са били входирани документи на нейно име, респ. за закупуване на недостигащ ѝ осигурителен стаж. В сградата на ТП на НОИ – Пловдив видели лице, което познавали с имена като Г.Г. – съпруг на подсъдимата. Съобщили му известната им вече информация, но той им отвърнал, че това не е истина.

На 16.05.2018 г. Д. и Д. посетили офиса на подсъдимата, където не я открили. Там бил съпругът на последната. От него пострадалата и синът ѝ поискали обратно документите ѝ и дадените пари. Той обаче намерил предлог да забави връщането им. Последвали още няколко посещения, но всичките без успех. Парите и документите така и не били върнати на пострадалата.

На неустановена дата в средата на месец ноември 2016 г., пострадалият Г.Г. посетил офиса на „Най консулт“ ЕООД в гр. Пловдив на ул. „*****“ №**, тъй като му предстояло пенсиониране и искал да ползва професионална помощ. Услугите на същото дружество му били предложени от негова колежа – А.П.. Със себе си носел документи, удостоверяващи осигурителния му стаж до момента. Там се запознал и разговарял с подсъдимата А.Г. за това дали му стигал за пенсия този стаж, респ. колко още трябвало да работи, в случай че не му достигал. Тя му казала да остави документите си, за да ги разгледа и по-късно ще го уведоми. Няколко дни по-късно Г. отново отишъл при подсъдимата в офиса ѝ, като бил придружен от своята приятелка – А.П.. Г. му казала, че е разгледала документите му, че всичко му било наред и че можел вече да се пенсионира. Тя щяла да окомплектова и подаде документите му, като пенсията, която щяла да му бъде отпусната от НОИ, щяла да бъде в размер на 800 лв. месечно. Това обаче, щяло да му струва 13 000 лв., които Г. трябвало да ѝ даде. Пострадалият бил изненадан, защото по негово мнение нямал достатъчно години стаж за втора категория. Въпреки това, подсъдимата му заявила, че може да го пенсионира при първа категория. Сумата се сторила много голяма на Г.. Освен това бил изненадан от изявлението ѝ, че може да го пенсионира при такива условия. Усетила това, Г. започнала да го убеждава, че и други хора е успяла да пенсионира така и че за година и половина след отпускане на пенсията, той щял да си възвърне тази сума и че всичко щяло да е наред. Г. повярвал, че може да бъде пенсиониран, но заявил, че няма сума в такъв голям размер. Тогава подсъдимата му предложила да ѝ даде сумата от 13 000 лв. на два пъти. Тъй като тя трябвало да подаде документите от името на пострадалия, му предала пълномощно, което той да подпише и завери.

На 21.12.2016 г. в изпълнение на уговорката им Г. посетил офиса на „Най консулт“ ЕООД и предал на А.Г. сумата от 6500 лв., като това станало в присъствието на А.П.. Подсъдимата не пожелала да изброи парите, като изтъкнала доверието между тях. На тръгване ѝ предал и пълномощното от

миналата им среща – попълнено и заверено На 06.01.2017 г. Г. предал на подсъдимата в офиса ѝ и останалата част от поисканата от нея сума, а именно още 6500 лв. П. отново присъствала на предаването на сумата. На тази среща, А.Г. му казала, че всичко е наред, че тя щяла да внесе документите му за пенсиониране в НОИ, той не трябвало нищо да носи там. Казала му, че до 3 месеца щяла да му бъде отпусната пенсия.

А.Г. още от самото начало нямала никакво намерение да предприема процедура по отпускане на пенсия на Г.. Не входирала документи в НОИ в тази връзка, а сумата от 13 000 лв. задържала за себе си.

След като минали 3 месеца от даването на втората част от договорената за услугата сума, Г. многократно разговарял с подсъдимата. В тези разговори същият я питал какво става с пенсията му, защо не е отпусната още, а тя всеки път му отговаряла, че трябвало да почака, защото се намират в София. Това усъмнило пострадалия. Когато ходел до офиса на „Най Консулт“ ЕООД, Г. все отсъствала. При едно от посещенията си около месец април 2017 г., Г. казал на съпруга на подсъдимата – Л.Л., че си иска документите и парите. На 28.04.2017 г. последният му предал част от документите, които бил предал на подсъдимата Г. във връзка с пенсионирането му. Така и не получил парите си. Не му била отпусната и пенсия, тъй като документи за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст изобщо не били депозирани в НОИ.

На неустановена дата в средата на месец юни 2017 г. В.К. посетил офиса на „Най консулт“ ЕООД в гр. Пловдив на ул. „*****“ №**, препоръчан му от негов приятел. На К. му предстояло да се пенсионира и в тази връзка искал да се консултира с компетентно в тази област лице. Приела го подсъдимата А.Г.. Не носил със себе никакви документи. Той ѝ казал, че желае да се пенсионира, но нямал УП-та от всички места, където бил работил. Подсъдимата му казала да не се тревожи за това, защото тя щяла да се снабди с документите, удостоверяващи осигурителния му стаж и да подаде в НОИ всичко необходимо за отпускането му на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Услугата по снабдяване с УП-та и подаване на документите му за пенсия в НОИ щяла да струва 40 лв., като трябвало да ѝ предостави и нотариално заверено пълномощно, с което да го представлява пред НОИ във връзка с подаване на документи за пенсионирането му. След около една седмица К. занесъл всички налични свои документи за осигурителния му стаж до момента, които следвало Г. да разгледа, нотариално завереното пълномощно, както и договореното възнаграждение в размер на 40 лв.

След около 10-15 дни К. звъннал на подсъдимата, за да разбере дали същата е прегледала оставените от него документи. Тя му казала, че трябвало да се срещнат и да поговорят, защото имало проблем със стажа му в едно от дружествата, където работил. На неустановена дата в края на месец юни 2017 г. К. отишъл в офиса на Г.. Тя му казала, че не му достигал стажът, за да се пенсионира, но имала познати и възможност да закупи този стаж срещу сумата от 7 200 лв. Не конкретизирала колко точно стаж не му достигал. К. отговорил, че не разполага с толкова пари и ще трябва да вземе назаем. Г. му споделила още, че до 2 години той щял да си възвърне тези 7 200 лв., понеже

пенсията, която щяла да му бъде отпусната нямало да е по-малка от 350 лв. К. помислил няколко дни и решил да използва услугите на подсъдимата.

На неустановена дата през месец юли 2017 г. в офиса на „Най Консулт“ ЕООД на горепосочения адрес, В.К. предал лично на подсъдимата Г. сумата от 7200 лв. за закупуването на стаж. Това станало в присъствието на негова позната – Р.В.. На предаването на парите К. поискал да му бъде разписан запис на заповед от подсъдимата, което тя сторила. Съобщила му още, че документите му ще бъдат входирани в гр. София, тъй като там имала човек.

А.Г. нямала намерение да предприема никакви действия по депозиране на документи за отпускане на пенсия на К. в НОИ, нямала намерение и да закупува осигурителен стаж на същия с така дадената ѝ от него сума, съответно не извършила никакви действия в тази насока. Сумата от 7200 лв. задържала за себе си.

Известно време след като дал документите и въпросната сума пари, К. заминал за чужбина, като помолил Р.В. да проверява вместо него как се движат нещата с пенсионирането му. Тя многократно звъняла на Г., която първоначално я убеждавала, че всичко е наред и процедурата е задвижена, а после спряла да ѝ отговаря на обажданията. К. също многократно ѝ звънял от чужбина, като първоначално тя му казвала, че всичко е наред, но трябвало да изчака, а после спряла да отговаря на обажданията му.

На К. така и не била отпусната пенсия. Документи за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст изобщо не били депозирани в НОИ. Не бил закупен и осигурителния стаж, за който бил дал на подсъдимата Г. 7200 лв. Не му били върнати от същата и парите.

Със ЗБДОО за 2014 г. бил определен минимален месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица – 420 лв. За 2014 г. размерът на осигурителната вноска за фонд „Пенсии“ за лицата, родени преди 01.01.1960 г. бил 17,8% от посочената сума. Предвид това, размерът на месечната осигурителната вноска по чл. 9а, ал. 1 и ал. 2 от КСО за 2014 г. бил 74,76 лв.

Със ЗБДОО за 2015 г. бил определен минимален месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица – 420 лв. За 2015 г. размерът на осигурителната вноска за фонд „Пенсии“ за лицата, родени преди 01.01.1960 г., бил 17,8% от посочената сума. Предвид това, размерът на месечната осигурителна вноска по чл. 9а, ал. 1 и ал. 2 от КСО за 2015 г. бил 74,76 лв.

Със ЗБДОО за 2016 г. бил определен минимален месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица – 420 лв. За 2016 г. размерът на осигурителната вноска за фонд „Пенсии“ за лицата, родени преди 01.01.1960 г., бил 17,8% от посочената сума. Предвид това, размерът на месечната осигурителна вноска по чл. 9а, ал. 1 и ал. 2 от КСО за 2016 г. бил 74,76 лв.

Със ЗБДОО за 2017 г. бил определен минимален месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица – 460 лв. За 2017 г. размерът на осигурителната вноска за фонд „Пенсии“ за лицата родени преди

01.01.1960 г., бил 18,8 % от посочената сума. Предвид това, размерът на месечната осигурителна вноска по чл. 9а, ал. 1 и ал. 2 от КСО за 2017 г. бил 86,48 лв.

Въззивният съд изцяло споделя приетата от първостепенния съд фактическа обстановка, като същата е в съответствие със събраните в хода на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства. Съдът е извършил внимателен и задълбочен анализ на събраните доказателства и доказателствени средства. Законосъобразно са ценени с доверие показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели М., С., М., М., Д., Г., А., К., Н., К.а, Г., Д., А., П., В. и Т.-К., прочетени в съдебно заседание по реда на чл. 283, вр. чл. 373, ал. 1 от НПК, както и показанията на свид. К., разпитан в съдебно заседание на 11.12.2019 г. В показанията на тези свидетели не се съдържат противоречия, липсват несъответствия в изложеното от тях. Същите са последователни, логични и кореспондиращи помежду си, поради което и у настоящия съдебен състав не възниква съмнение за тяхната достоверност.

Правилно е дадена вяра и на приобщените писмени доказателства и доказателствени средства, както следва: банкови извлечения относно сметки на подсъдимата А.Г.; удостоверение за вписвания, отбелязвания и заличавания на лице от Служба по вписвания гр. Пловдив към Агенция по вписванията и копия на нотариални актове и документи към него; справка за банкови сметки и сейфове на физическо лице от Регистъра на банковите сметки и сейфове към БНБ; приложеното гр.д. № 17751/2017 г. по описа на Районен съд Пловдив; протоколи за оглед на веществени доказателства; протокол за претърсване и изземване; пълномощно от Д.К. и удостоверение за настоящ адрес (всички от том V ДП); разписка от 14.03.2016 г. от Л.Л. на Д.К.; нотариална покана от Д.К.; копия на обр. УП-2, обр. УП-3; копия на трудова книжка; обр. УП-30; копия на военна книжка, касаещи Д.К.; копия на обр. УП-3; обр. УП-2, касаещи К.А.; справка № 4712/19.04.2017 г. от нотариален регистър на нотариус М.З.; копия на обр. УП-2; копие на разпореждане за поправка на разпореждане № *****/25.11.2016 г. на ТП на НОИ – София, касаещи Г.М.; копие на бележка и приемо-предавателен протокол, представени от М.М.; справка № 7724/11.06.2018 г. от нотариален регистър на нотариус М.З., касаеща К.Д.; запис на заповед от 25.09.2017 г., относим за В.К. (всички от т. I от ДП); 3 бр. пълномощни в оригинал от В.А.К.; протоколи за претърсване и изземване; протоколи за оглед на веществени доказателства; документи извлечени от компютърна конфигурация; протокол за доброволно предаване и копие на предадени документи, касаещи Д.С.; протокол за доброволно предаване и копие на предадени документи, касаещи Г.Г. (всички в том III от ДП); документи за данъчно-осигурителна информация относно М.М.; писмо изх. № 1029-21-1331#1 от 24.10.2018 г. от ТП на НОИ София (л. 32, т. IV от ДП), докладна записка изх. № 2113-15-1526#29 от 13.09.2018 г. на ТП на НОИ Пловдив (л. 33 от т. IV от ДП), писмо изх. № 1029-21-615#1 от 04.05.2017 г. от ТП на НОИ София (л. 22 от т. IV от ДП), протоколи за доброволно предаване, писмо от ТП на НОИ Пловдив изх. № 1029-15-43525#1 от 19.10.2018 г. (л. 29 т. IV

от ДП); писмо от ТП на НОИ Пловдив с изх. № 1029-15-16782#1 от 26.05.2017 г. (л. 44 т. IV ДП) и приложените към него копия на осигурителни документи; уведомление от нотариус А.С. относно заверено от нея пълномощно на В.К.; писмо от Столична община, Район „Сердика“ и приложения към него документи, включително и пълномощно от Г.М.; писмо от Столична община, Район „Лозенец“ и приложения към него документи, включително и пълномощно от Д.С.; писмо от Столична община, Район „Подуяне“ и приложено към него документи, копие на осигурителна книжка на Г.М. (всичките в т. IV от ДП), писмо от ТП на НОИ- Пловдив (л. 15, т. X от ДП), включително и справка за съдимост, характеристична справка.

Законосъобразно съдебният състав е аргументирал, че предаването и приемането на парични суми може да бъде установявано с всякакви допустими от наказателно-процесуалния кодекс средства, като нормата на чл. 164, ал. 1, т. 3, предл. 2-ро от ГПК, забраняваща установяването на договори на стойност по-голяма от 5000 лв. със свидетелски показания, не може да бъде прилагана рестриктивно в наказателния процес. Правилно е и че разпоредбата на чл. 77 от ЗЗД, съгласно която, при изпълнението длъжникът може да поиска от кредитора разписка, не е императивна и не предписва задължително правило за поведение.

При така установените фактически положения, първостепенният съд обосновано е приел, че подсъдимата е осъществила от обективна и от субективна страна състава на престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за това, че в периода началото на 2014 г. до месец юли 2017 г., при условията на продължавано престъпление, в гр. Пловдив, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у различни лица и с това на всяко от тях причинила имотна вреда, както следва:

I. В периода от неустановена дата в началото на 2014 г. до месец декември 2014 г. в гр. Пловдив с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Д.К.С. с ЕГН *****, И.Т.М. с ЕГН ***** и Д.И.К. с ЕГН *****, както следва:

1. На неустановена дата в началото на 2014 г., с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Д.К.С., с което на неустановена дата през месец февруари 2014 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 15 600 лева.

2. На неустановена дата в периода от 01.01.2014 г. до 02.11.2014 г., с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у И.Т.М., с което на 02.11.2014 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 13 650 лв.

3. На неустановена дата в периода от 01.12.2014 г. до 16.12.2014 г. с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Д.И.К., с което на 16.12.2014 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 5700 лв.

II. В периода от месец януари 2015 г. до месец октомври 2015 г. в гр. Пловдив с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у К.Г.А. с ЕГН ***** и Г.Т.М. с ЕГН *****, както следва:

1. На неустановена дата в периода от 01.01.2015 г. до 28.05.2015 г., с цел

да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у К.Г.А., с което причинила на същия имотна вреда в общ размер на 8000 лв., както следва:

- На 28.05.2015 г. му причинила имотна вреда в размер на 5000 лв.

- На неустановена дата през месец юни 2015 г. му причинила имотна вреда в размер на 3000 лв.

2. На неустановена дата през месец октомври 2015 г., с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у Г.Т.М., с което на неустановена дата през месец октомври 2015 г., причинила на същата имотна вреда в размер на 6675 лв.

III. В периода от месец юли 2016 г. до месец юли 2017 г. в гр. Пловдив с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у М. М. М., с ЕГН *****, К. Г. Д., с ЕГН *****, Г.И.Г., с ЕГН ***** и В.А.К., с ЕГН *****, както следва:

1. На неустановена дата през месец юли 2016 г., с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у М. М. М., с което причинила на същия имотна вреда в общ размер на 14 900 лв., както следва:

- На неустановена дата през месец юли 2016 г. му причинила имотна вреда в размер на 9 900 лв.;

- На 24.08.2016 г. му причинила имотна вреда в размер на 5 000 лв.

2. На неустановена дата през месец септември 2016 г., с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у К.Г.Д., с което през месец декември 2016 г. причинила на същата имотна вреда в размер на 9000 лв.

3. На неустановена дата през месец ноември 2016 г. с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у Г.И.Г., с което причинила на същия имотна вреда в общ размер на 13 000 лв., както следва:

- На 21.12.2016 г. му причинила имотна вреда в размер на 6500 лв.

- На 06.01.2017 г. му причинила имотна вреда в размер на 6500 лв.

4. На неустановена дата през месец юни 2017 г. с цел да набави за себе си имотна облага възбудила заблуждение у В.А.К., като с това на неустановена дата през месец юли 2017 г. причинила на същия имотна вреда в размер на 7200 лв.;

като с това им причинила имотни вреди в общ размер на 93 725 лв., като причинените вреди са в големи размери.

Престъплението „измама“ се характеризира с няколко особености от обективна страна. На първо място, е необходимо деецът да е проявил активни действия за въвеждане на пострадалото лице /в случая пострадалите лица/ в заблуждение или за поддържане на заблуждение, както и да е вършил тези действия с цел да си набави имотна облага. От значение за обективната страна, е поведението на измаменото лице, което извършва акт на фактическо или юридическо разпореждане с имуществото, което като пряко следствие ще доведе и до осъществяване на съставомерния резултат – причиняване на имотна вреда, която не би настъпила, ако измаменият е бил наясно, че е въведен в заблуждение. Изпълнителните деяния, които са предвидени

законодателно, са възбуждане на заблуждение и поддържане на такова, като в настоящия случай измамата е извършена чрез „възбуждане на заблуждение“ по смисъла на чл. 209 от НК. Оказвайки въздействие върху психиката на пострадалите, подсъдимата е създала у тях невярна представа досежно възможността да им съдейства при закупуване на осигурителен стаж и последващо пенсиониране.

Първостепенният съд правилно е констатирал, че измамата може да се реализира и посредством установяване на устни договорни отношения с пострадалите лица, които отношения, в настоящия казус, се използват като метод за въвеждане в заблуждение. Фактът, че подс. Г. е взела хонорар за „услугата“ от М., К., М. и К., не означава, че същата е имала намерение да изпълни обещаната престация – закупуване на осигурителен стаж за пенсиониране.

Отчитайки реда за закупуване на осигурителен стаж, регламентиран в Кодекса за социално осигуряване и в Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, контролираният съд е достигнал до законосъобразния извод, че внасянето на осигурителни вноски за недостигащ осигурителен стаж не се извършва предварително, в каквато насока са били твърденията на подс. Г. пред всеки един от пострадалите. Правилно е прието и че подсъдимата е искала суми, многократно надвишаващи законовия предвиден размер на максимално необходимата месечна осигурителна вноска за закупуване на стаж, като с оглед упражняваната от нея дейност, този размер следва да ѝ е бил известен.

Безспорно е още, че именно измамливите действия на подс. Г. са мотивирали пострадалите да ѝ предадат определена сума пари, за която са мислели, че ще послужи за закупуването на недостигащия им осигурителен стаж. Следва да се отбележи, че за пострадалите М., М., С. и Г., въобще не е възникнало правото да бъдат пенсионирани, тъй като не са имали навършени години за пенсиониране. Независимо от това, подсъдимата е заявила пред тях, че могат да се пенсионираат ако заплатят определена сума пари.

Предавайки съответната сума пари на подсъдимата, всяко едно от пострадалите лица е извършило акт на имуществено разпореждане, вследствие на създаденото от нея заблуждение. Именно водени от създадените у тях неверни представи, постр. лица са предали на подсъдимата фактическата власт върху парични суми, като при отсъствие на тези представи, сумите не биха били предадени. Вследствие на това, без правно основание, имуществото на подсъдимата се е увеличило. Несъмнено, както правилно е приел първостепенният съд, от доказателствата по делото се установява, че подсъдимата изначално не е имала намерение да изпълни поетото задължение.

Съдът правилно е преценил, че извършеното от подсъдимата е „продължавано престъпление“ по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, доколкото са извършени повече от две деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като

последващите деяния се явяват от обективна и от субективна страна продължение на предшестващите. Престъплението е довършено с акта на последното имуществено разпореждане – извършено на неустановена дата през месец юли 2017 г. Обосновано е прието, че в случая са налице условията за приложението на нормата на чл. 26, ал. 3 от НК и извършеното продължавано престъпление следва да се квалифицира по по-тежкия състав, а именно – по чл. 210, ал. 1, т. 5 от НК. Предвид факта, че обвинителният акт е внесен в съда, за това подсъдимата да е извършила три отделни престъпления в условията на реална съвкупност, законосъобразно съдът е приел, че следва да я оправдае по така повдигнатото обвинение.

Законосъобразно контролираният съд е отчетел, че дейността на подсъдимата покрива признаците на квалифициращия признак по чл. 210, ал. 1, т. 5 от НК – „големи размери“, доколкото предметът на престъплението надхвърля 70 пъти минималната работна заплата, която към момента на довършване на продължаваното престъпление е била в размер на 460 лв., а причинената обща имотна вреда е в размер на 93 725 лв.

От субективна страна, правилно е приел първият съд, че деянието е извършено при форма на вина „пряк умисъл“, като подс. Г. е съзнавала общественотоопасния характер на извършеното и пряко е целяла настъпването на общественотоопасните последици. Подсъдимата още изначално не е имала намерението да изпълни поетото към пострадалите насрещно задължение и е съзнавала, че неизпълнявайки това задължение, ще им причини имотна вреда, от която ще се обогати за тяхна сметка.

Въззивният съд намира преценката на първоинстанционния такъв относно смекчаващите и отегчаващите отговорността на подсъдимата обстоятелства за относително правилна. Като отегчаващо вината обстоятелство, следва да се отчете и размерът на причинената имотна вреда, който изпълва не само признака „големи размери“, но и признака „особено големи размери“, съгласно ТР № 1/30.10.1998 г. на ОСНК на ВКС по т.д. № 1/1998 г. С оглед така приетите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, настоящата инстанция е на мнение, че определеното наказание „лишаване от свобода“ в размер на три години, явяващ се по-близък до средния на предвиденото наказание, е справедливо и съответно както на данните за личността на подсъдимата, така и на обществената опасност на деянието.

Макар обаче, настоящата инстанция да се съгласява с размера на наложеното наказание, като отговарящ на критериите по чл. 35, ал. 3 от НК и на целите по чл. 36 от НК, този съдебен състав не споделя становището на първоинстанционния такъв, че за постигане на същите тези цели, не се налага подсъдимата да бъде изолирана от обществото и да изтърпи ефективно наложеното ѝ наказание. В случая, въпреки формалното наличие на предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 66 от НК, съдът намира, че подс. Г. не може да се поправи без ефективното да изтърпи наложеното ѝ наказание. Не може и не следва да се пренебрегва обстоятелството, че за периода началото на 2014 г. до месец юли 2017 г.

подсъдимата е извършила общо девет на брой престъпни посегателства. Не може да се пренебрегне и броят на пострадалите лица, както и фактът, че същите тези пострадали лица са гласували доверие на подс. Г. именно във връзка с упражняваната от нея дейност. Отделно от това, причинената имотна вреда в размер на 93 725 лв. не само покрива признака „особено големи размери“, както бе отбелязано по-горе, но и го надвишава, което обстоятелство, само по себе си, увеличава степента на обществена опасност както на деянието, така и на дееца. Значителността на вредните последици, настъпили вследствие на извършеното, възбуждането на заблуждение при условията на продължавано престъпна дейност и наличието на квалифициращи деянията обстоятелства, сочат, че степента на обществена опасност в случая е завишена, в сравнение с обикновените случаи на „измама“ от същия вид. Поради това, целите на наказанието ще бъдат постигнати като подсъдимата бъде изолирана от обществото, а ефективното изтърпяване на наложеното наказание ще спомогне за поправянето и превъзпитанието на подсъдимата в насока да зачита собствеността на гражданите. Ето защо, първоинстанционната Присъда, предвид депозираните протест и въззивна жалба, които се явяват основателни, следва да бъде изменена, като се отмени приложението на чл. 66 от НК.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС, подсъдимата следва да изтърпи наложеното ѝ наказание „лишаване от свобода“ в размер на три години при първоначален „общ“ режим.

Приетите за съвместно разглеждане граждански иски, правилно са уважени от районния съд, доколкото подсъдимата, с виновно извършените си деяния, е причинила на гражданските ищци – С., М., К., М., Д. и Г. имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от престъплението. Поради това, Присъдата в гражданскоправната ѝ част, не следва да търпи корекция. Законосъобразно, подс. Г. е осъдена да заплати в полза на ВСС, по сметка на Районен съд – Пловдив, сумата от 2545 лв., представляваща държавна такса върху уважените размери на гражданските иски.

Изложените по-горе съображения налагат извода, че атакуваната Присъда следва да бъде изменена в частта, в която изтърпяването на наложеното наказание „лишаване от свобода“ в размер на три години, е отложено с изпитателен срок от пет години и потвърдена в останалата ѝ част.

Воден от горното и на основание чл. 334, т. 3 и т. 6 във вр. чл. 337, ал. 2, т. 2 и чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 260058/03.11.2020 г., постановена по НОХД № 3911/2019 г. по описа на ПРС, XI-ти н.с., в частта, в която изпълнението на наложеното на подсъдимата А.Д.Г. наказание „лишаване от свобода“ в размер на ТРИ години, е отложено, на основание чл. 66 от НК, за срок от ПЕТ години.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС, ОПРЕДЕЛЯ първоначален „ОБЩ“ режим за изтърпяване на наложеното на подсъдимата А.Д.Г. наказание „лишаване от свобода“ в размер на три години.

ПОТВЪРЖДАВА Присъдата в останалата част.

Настоящото Решение е окончателно и не подлежи на обжалване, респ. — на протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____